

[Miljøministeren]

svar til folketingets udvalg om fysisk planlægning, at den i kommuneplanlovens § 6 nævnte redegørelse bl. a. skulle indeholde »en fremstilling af de muligheder for kommunens udvikling, som ud fra realistiske betragtninger findes gennemførlige ud fra de eksisterende forhold«.

Efter min opfattelse gælder det således for såvel flertal som mindretal i kommunalbestyrelsen, at de muligheder for kommunens udvikling, der skal behandles i § 6-redegørelsen, efter realistiske betragtninger skal være gennemførlige ud fra de eksisterende forhold.

Hvad der er realistisk gennemførligt, skal i denne sammenhæng imidlertid ikke forstås snævert. Således har planstyrelsen i vejledning i kommuneplanlægning nr. 5 om § 6-redegørelsen bl. a. tilkendegivet:

»Det er således vigtigt, at redegørelsen lægger op til, at der debatteres netop de emner, som skal konkretiseres i kommuneplanforslaget, og hvorom der skal træffes vigtige afgørelser inden for planperioden. Ligeledes må hovedvægten i redegørelsen lægges på forhold, som kan reguleres inden for lovgivningens rammer. Men det er samtidig forudsat, at debatten ikke nødvendigvis begrænses hertil.

Redegørelsen bør struktureres og dens tidshorisont fastlægges, således at den også kan bidrage til en debat om de langsigtede mål for kommunens udvikling. Det er imidlertid væsentligt, at § 6-redegørelsen gør rede for, på hvilke af de behandlede områder der kan opstå styringsmæssige problemer. Endvidere bør redegørelsen indeholde overvejelser om, hvilke af de opstillede problemer der i dag er realistiske muligheder for at løse.«

Jeg vil i øvrigt gerne understrege, at jeg er enig i, at det er vigtigt, at mindretal kan komme til orde i forbindelse med kommunalbestyrelsens redegørelse til offentligheden om grundlaget for kommuneplanlægningen. Jeg har derfor bedt planstyrelsen om at henvende kommunalbestyrelsernes opmærksomhed på de af folketinget fremførte synspunkter om, at mindretal i kommunalbestyrelsen bør kunne komme til orde i forbindelse med § 6-redegørelsen.

Spm. nr. 441

Til justitsministeren (19/2 80) af:

Inge Krogh (KrF):

»Vil ministeren oplyse, hvornår justitsministeriets udvalg af 14. december 1977 til revision af loven om udlændinges adgang til landet m. v. forventes at afslutte sit arbejde?«

Begrundelse

Siden fremkomsten af udvalgets betænkning 882/1979 har det vist sig, at der er stærkt behov for en hurtig ændring af reglerne om udlændinges ophold i landet. Specielt er en eventuel ændring af reglen om mulighed for en udlændings ægteskab inden for de første 2 år med en ægtefælle fra hjemlandet aktuel. Desuden er det aktuelt med regler om, hvorvidt en udlænding skal være tvunget til at forlade Danmark ved skilsmisse fra en dansker, selv om ægteskabet har været kortvarigt.

Besvarelse (4/3 80):

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Justitsministeriets udvalg af 14. december 1977 til revision af loven om udlændinges adgang til landet m. v. (»fremmedlovsudvalget«) afgav i november 1979 sin første delbetænkning om administrative retningslinier (nr. 882/1979).

I overensstemmelse med udvalgets kommissorium har udvalget forlods overvejet, om der, i tiden indtil en ny lov kan gennemføres, kan udformes mere detaljerede administrative retningslinier for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelser og for afgørelsen af udvisningssager. Betænkningen indeholder udkast til bekendtgørelse om udlændinges adgang til og ophold i Danmark. Bekendtgørelsesudkastet sigter navnlig mod at give udlændinge en øget retsbeskyttelse.

I udkastet til bekendtgørelse findes der blandt andet nærmere regler om, i hvilke tilfælde en udlænding, som har opnået opholds- og arbejdstilladelse på grundlag af ægteskab med en her fast boende dansk statsborger, kan forvente at få forlænget opholds- og arbejdstilladelsen, uanset at den tilknytning til Danmark, som begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede, fordi ægtefællerne f. eks. er blevet skilt eller har ophævet samlivet.

Justitsministeriet har anmodet en række forskellige myndigheder og organisationer om en udtalelse i anledning af fremmedlovsudvalgets 1. delbetænkning, og man